

hed for at slå på deres karakteristika. Og dér tror jeg ikke, at en udviklingspulje vil være løsningen. Men det må vi jo diskutere med ministeren.

Omkring teatersituationen har jeg det at sige: For det første synes jeg ikke, at det er en sag for Folketingets partier under en folketingsforhandling at forhandle om, hvilke teatre der skal have lov til at bestå så at sige. Nu har man jo i Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab sammen med ministeren fundet frem til de seks teatre, som har fundet nåde for det her, altså Betty Nansen Teatret, Dr. Dantes Aveny, Folke-teatret, Nørrebro Teater, Østre Gasværk og Gladsaxe Teater.

Det teater, som vi jo så har diskuteret, og som der har været en del debat om i pressen, har jo så været Rialto. Jeg tror, de fleste, der har været der, er enige om, at det er noget anderledes end de andre teatre. Det er et lille teater, som ikke kræver de store ressourcer, men som tilbyder en produktion og nogle kunstneriske kvaliteter og en udfoldelse, som de andre teatre ikke tilbyder, og det er jo den mangfoldighed, som vi skal tilstræbe i teaterverdenen.

Vi skal selvfølgelig også hele tiden have for øje, at det ikke kun handler om kvantitet, men det handler også om kvalitet. Altså: Hvordan får man et ordentligt produkt ud af de penge, man giver til teatret? Hvordan får man sikret sig, at publikum er opmærksomme på det, og hvordan får man sikret sig, at publikum får glæde af det? Og dér er det altså ikke bare løsningen at sige: Jamen vi vil have, at der skal være så og så mange penge til så og så mange teatre. Nej, man må gå ind kvalitativt og se på de forskellige teatre. Og jeg har i hvert fald haft en tiltro til, at det gjorde Det Storkøbenhavnske Fællesskab sammen med ministeren.

Jeg synes nok som en personlig vurdering, at det var en fejlbedømmelse, at man fravalgte Rialto Teatret. Det må jeg sige. Og da Rialto Teatret besidder de kvaliteter, det nu engang gør, vil jeg da opfordre ministeren til – uden at det skal være en folketingsaftale, for det mener jeg som sagt skal være en administrativ beslutning – at se på den udviklingspulje, som ministeren jo er så begejstret for og glad for, og som jo tager penge fra det eksisterende teaterarbejde: at man eksempelvis kunne tage halvdelen af den pulje, som er på 7,5-8 mio. kr. og bruge de 3,7 af dem på Rialto Teatret.

På den måde vil man jo slå to fluer med ét smæk, og man vil servere en god løsning lige

på den flade hånd for ministeren, og jeg håber da på, at hun tager imod det, hvad skal man sige, gode løsningsforslag, synes jeg i hvert fald selv.

Med hensyn til forslaget her synes vi, at intentionen er rigtig. Vi er imod udviklingspuljen. Vi er skeptiske over for overskudsdeling, men kan måske godt se, at der kan være et vist formål i det ligesom på filmsiden, hvor man jo har en sådan fifty-fifty-ordning, og hvor man betaler tilbage af de midler, som man har overskud af. Det må selvfølgelig aldrig, aldrig nogensinde overstige det offentlige tilskud, man får, sådan så det bliver en slags pengemaskine for det offentlige.

Men det er vi villige til at diskutere med ministeren. Vi er så at sige afventende positive i Det Konservative Folkeparti over for forslaget.

Margrete Auken (SF):

Ja, det skulle jo nødig være forgæves, at vi havde parlamenter til at parlere i. Og derfor skulle det også gerne gøre indtryk på én, når der bliver sagt noget. Og jeg må altså tilstå, at den tale, jeg har haft igennem gruppen i morges, er blevet en anelse uaktuel, efter at jeg har hørt først og fremmest den socialdemokratiske ordfører.

Så lad mig nu lige slå fast her, at vi synes, det er en god idé med det kulegravningsudvalg, ministeren tidligere har bebudet, og vil godt lige overveje, om det er rigtigt at lave loven om, før vi har set på resultatet af det. Men det vil vi drøfte, og jeg er da f.eks. spændt på, hvem der skal være formand for det.

Jeg vil godt sige, at jeg forleden dag kom til at lufte, at nu var det garanteret igen en af de dér DJØF'ere, de såkaldte problemknusere, som knuser og knuser. Jeg vil godt have en problemløser for en gangs skyld på pladsen. Og så nævnte jeg et navn, og så viste det sig, at det samme navn faktisk havde været på tale; det var sådan inden for de kendte familier. Jeg vil ikke sige, hvad det var for et navn, men det kunne altså være dejligt, om vi for en gangs skyld fik folk, der kom fra den kunstneriske verden og ikke fra den familie dér. Bare sådan lige, så det er sagt.

Det udvalg vil vi godt have kigget på. Vi vil også støtte, at der, når det bliver aktuelt, kommer bedre rammer om den kunstneriske vurdering af Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab.

Vi vil også se positivt på, at der er en pulje, der kan gribe folk, som det går galt for. Hvad vi skal kalde den pulje, kan komme an på en for-